

[Justitsministeren]

højere grad kan beskæftige sig med det, de bør beskæftige sig med. Vi har jo også gennemført en lovgivning med bistand fra mange, der er medhjælpende til, at vi har fået en rationalisering, så papirarbejdet bliver mindre. Jeg tænker ikke mindst på de sidste ændringer af retsplejeloven, der jo allerede har haft gode virkninger.

Jeg skal også sige til hr. Dohrmann, at spørgsmålet om politiets tilstedeværelse i lufthavnene har jeg beskæftiget mig med og rejst, og jeg skal senere vende tilbage til, hvorvidt man kan indskrænke denne. Man gør det jo i lufthavnene i andre lande, og jeg er heller ikke overbevist om, at det er nødvendigt at opretholde det i det omfang, vi gør det her. Og det er rigtigt, at ikke mindst på mindre politistationer er det en byrde, når man ved afgangene og ankomsterne af flyene skal være til stede i lufthavnen. Det slår det almindelige arbejde i stykker, og jeg vil gerne gå videre med sagen.

Jeg har altså kunnet tale om en generel og bred tilslutning, men der var jo altså også modstandere, og man må aldrig overse en modstander. Hr. Leif Hermann sagde, at han ikke er generelt kritisk over for politiet; det kunne lyde, som om hr. Leif Hermann var nuanceret, når han talte om politiet. Det har i hvert fald undgået min opmærksomhed, for jeg har egentlig kun observeret kritikken i den forbindelse. Jeg må erkende, at med hr. Leif Hermanns særlige måde at sige tingene på, så det lyder ubehageligt, lykkedes det hr. Leif Hermann at komme ind som modstander nr. 1, altså at overgå hr. Lenger i den forbindelse.

Hr. Lenger havde dog, synes jeg, en meget positiv bemærkning, som jeg egentlig synes vi må fastholde i forbindelse med meget af det, vi drøfter her, nemlig hr. Lengers bemærkning om, at der ikke er noget problem med hensyn til de 95 pct. af politiets arbejde. Det bevirker måske, at hr. Lenger er mere enig med flertallet herinde, end man umiddelbart skulle tro. Selvfølgelig kan man så – som hr. Lenger jo i nogen grad gjorde det – bruge meget af tiden til at tale om de 5 pct., og det skal vi også have lejlighed til at drøfte, selvfølgelig. Men afgørende for os andre er det, at selv om man ved visse lejligheder kan rette en kritik mod politiet, så er det helt afgørende det positive, jeg har nævnt i betydelsen af mit svar her.

Det synes jeg der var meget lidt af i hr. Leif Hermanns udtalelser. At hr. Leif Hermann er utilfreds med redegørelsen, er muligt, og jeg tror ikke, jeg vil være i stand til at udarbejde en redegørelse, der på nogen måde kan tilfredsstille hr. Leif Hermann. Jeg synes måske blot ikke, når han taler om, at jeg ikke udviser respekt for henvendelsen fra ham og hr. Ole Espersen, at han skulle have taget hr. Ole Espersen med; jeg tror i og for sig, at hr. Ole Espersen er i stand til at svare for sig selv. Og i de afsnit vedrørende politiets uddannelse, som jeg blev kritiseret for af hr. Leif Hermann, dér ønskede hr. Ole Espersen snarere, at der var taget mere med vedrørende uddannelsen.

Hr. Leif Hermann spurgte mig, hvor mange militærnægtere der findes i politiet. Det ved jeg ikke, men der er jo ikke så mange at tage af mere, for der er ikke så mange militærnægtere her i landet, så jeg ved ikke, hvor mange der er. Derimod kan jeg sige, at der er en del i politiet, der ikke har gjort militærtjeneste. Bl.a. har vi jo kvindeligt politi, så vi har altså nogle, der ikke har udført militærtjeneste, hvis det i særlig grad skulle være en anstødssten for hr. Leif Hermann, hvis de havde dette.

Der blev sagt noget om uropatruljen. Jeg mener, at uropatruljen under vanskelige forhold udfører et dygtigt arbejde på Christiania, men jeg er ikke i tvivl om, som hr. Leif Hermann sagde det, at uropatruljen interesserer både SF og Christiania, for nu at slå det hele sammen.

Til hr. Lenger skal jeg sige vedrørende den sag, der i særlig grad blev omtalt i forbindelse med demonstrationerne, den såkaldte Kulørte Klat-sag, at det er ganske rigtigt forstået, at jeg ikke mener, det er hensigtsmæssigt, at man foretager et stort antal arrestationer og så udbetaler erstatninger bagefter. Derfor mener jeg også, at politiet må søge at tilpasse sine arrestationer til, at det bliver sager, der kan gennemføres ved retterne.

Men må jeg blot sige med hensyn til Kulørte Klat-sagen, at vi må jo ikke se væk fra, at der var sket særdeles uheldige begivenheder i timerne, inden arrestationen fandt sted, og at politiet måtte søge at standse en videre udvikling af det, hvor man slog vinduer itu, maledede på væggene og foretog andre handlinger, som ingen af os vil forsvare. Men jeg mener, at man i forbindelse med disse anhol-